

vėžiams gaudyti krepšys

TRISDEŠIMT ŠEŠTOJI PAMOKA

LESSON 36/96/

pamotė
nekęsti
puota
šauklys
šiaudas
bematant
rūmai
ištakėti

stepmother
to hate
feast, banquet
caller, crier
straw
in an instant
palace
to marry

PELENĖ

Kartą gyveno našlaitė, vardu Pelenė. Pikta jos pamotė turėjo dvi savo dukteris, kurias labai myléjo, o našlaitės nekentė. Netoli pamotės namų buvo karaliaus rūmai. Senas karalius turėjo jauną sūnų, kurio garbei dažnai dvare keldavo puotas.

Ir štai kartą karalius vėl sumanė tokią puotą ruošti. Sumanęs išsiuntė šauklius į visas puses kvesti į dvarą gražiausias šalies mergaites. Atejo šauklys ir į pamotės namus. Atėjės pakvietė į puotą. Sukruto pamotė ir jos dukterys. Siūdinosi gražiausias sukneles, o Pelenei uždraudė apie puotą ir galvoti. Kad ji nenuveitų slapta — paslėpė visas geresnes jos sukneles.

Kai išsipuošusios pamotės dukterys išvažiavo į dvarą, Pelenė nuėjo į sodą ir ėmė verkti. Tik staiga nušvito sodo aikštélė, ir joje pasirodė mirusi Pelenės mamytė. Pasirodė ir sako: „Neverk, vaikeli, viskas bus gerai.“

Mamytėi išnykus, Pelenė pamatė dvi pelytes, traukiančias didelį šiaudą. Šviesa nušvito dar kartą, ir pelytės pavirto gražiaus arkliais, o šiaudas puikiu karališku vežimu. Prišokės tarnas padavė Pelenei gražiausią suknelę, ragino skubiai rengtis ir važiuoti į dvarą.

Bet ir vėl vargas. Suknelė buvo per didelę. Nespėjo vargšė našlaitė apie tai ir pagalvoti, kai atskrido paukščių būrys. Vieni paukščiai turėjo snapo žirkles, kiti adatas, siūlus. Čiulbédami paukščiai bematant sutvarkė suknelę. Tarnas užmovė Pelenei ant kojų puikius stiklo batelius, ir visi išvažiavo į puotą. Prieš išvažiuojant, Pelenė išgirdo balsą:

— Nebūk ilgiau, kaip iki 12-tos valandos.

Kai Pelenė nuvažiavo į karaliaus dvarą, puota buvo jau prasidėjusi. Būrys gražiai pasipuošusių merginų kalbėjo su karalaičiu. Bet Pelenė buvo už jas visas gražiausia; gražiausia buvo ir jos suknelė.

— Kas ji? Iš kur? — stebėjosi visos. Net ir pamotės dukterys jos nepažino.

Karalaičiui Pelenė taip patiko, kad jis visą vakarą su ja šoko. Né nepajuto, kaip atėjo dvylikta valanda. Tik laikrodžiui émus mušti dvylirką, Pelenė prisiminė prieš išvažiuojant girdėtus žodžius. Viską palikusi, bėgo iš rūmų ko greičiausiai. Bėgo taip greitai, kad pametė net vieną stiklinį batelį.

Nusiminė karalaitis. Kur jis ras tą mergaitę, jei nespėjo paklausti, nei kas ji, nei kur gyvena? Bet gudrus tėvas sugalvojo sūnui padéti. Išsiunté jis tarnus į savo plačią karaliją ir liepė taikyti visoms mergaitėms Pelenės paliktąjį stiklinį batelį. Kuriai tiks — ta ir bus.

Kai karaliaus pasiuntinys atvažiavo į pamotės namus, ši tuoj atvedé savo dukteris. Ir šiaip movė, ir taip taikė — stiklo batelis buvo joms per mažas.

— Ar néra namuose daugiau mergaičių? — paklausė karaliaus tarnas.

— Yra čia dar tokia našlaitė,—nenoromis prasitarė pamotė,
— bet jí aną vakarą nebuvo karaliaus dvare.

Tarnas turėjo įsakymą išbandyti batuką visoms mergaitėms, taigi nuéjo ir pas Pelenę. Koks buvo visų nustebimas, kai batukas tiko Pelenei taip, kaip jos. Tarnas atvežé Pelenę į dvarą. Paskui ji ištakėjo už karalaičio ir ilgai laimingai gyveno.